सोऽहं जीवितमाकाङ्क्षन्नभक्ष्यस्यापि भक्षणं । व्यवस्ये बुद्धिपूर्व्वं वै तद्भवाननुमन्यतां ।

जीवन्धर्म्मञ्चरिष्यामि प्रणोत्स्याम्यशुभानि तु । तपोभिर्व्विद्यया चैव ज्योतींषीव महत्तमः । ५२८५

॥ श्वपच उवाच ॥ नैतत् खादन् प्राप्नुते दीर्घमायुर्नैव प्राणान्नामृतस्येव तृप्तिः । भिक्षामन्यां भिक्ष मा ते मनोऽस्तु श्वभक्षणे श्वा ह्यभक्ष्यो द्विजानां ।

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ न दुर्भिक्षे सुलभं मांसमन्यत् श्वपाक नान्यन्मम चास्ति वित्तं । क्षुधार्त्तश्चाहमगतिर्निराशः श्वमांसे चास्मिन् षड्रसान् साधु मन्ये ।

॥ श्वपच उवाच ॥ पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या ब्रह्मक्षत्रस्य वै विशः । यथाशास्त्रं प्रमाणन्ते माऽभक्ष्ये मानसं कृथाः ।

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ अगस्त्येनासुरो जग्धो वातापिः क्षुधितेन वै । अहमापद्गतः क्षुत्तो भक्षयिष्ये श्वजाघनीं ।

॥ श्वपच उवाच ॥ भिक्षामन्यामाहरेति न च कर्त्तुमिहार्हसि । न नूनं कार्य्यमेतद्वै हर कामं श्वजाघनीं । ५२८०

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ शिष्टा वै कारणं धर्म्मे तद्वृत्तमनुवर्त्तये । परां मेध्याशनादेनां भक्ष्यां मन्ये श्वजाघनीं ।

॥ श्वपच उवाच ॥ असता यत् समाचीर्णं न स धर्म्मः सनातनः । नाकार्य्यमिह कार्य्यं वै मा च्छलेनाशुभं कृथाः ।

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ न पातकं नावमतस्त्वृषिः सन् कर्त्तुमर्हति । समो च श्वमृगौ मन्ये तस्माद्भक्ष्ये श्वजाघनीं ।

॥ श्वपच उवाच ॥ यद्ब्राह्मणार्थे कृतमर्थितेन तेनर्षिणा तदवस्थाधिकारे । स वै धर्म्मो यत्र न पापमस्ति सर्व्वैरुपार्यगुरवो हि रक्ष्याः ।

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ मित्रञ्च मे ब्राह्मणस्याथमात्मा प्रियश्च मे पूज्यतमश्च लोके । तं भर्त्तुकामोऽहमिमां जिहीर्षे नृशंसानामीदृशानां न बिभ्ये । ५२८५

॥ श्वपच उवाच ॥ कामं नरा जीवितं सन्त्यजन्ति न चाभक्ष्ये क्वचित् कुर्व्वन्ति बुद्धिं । सर्व्वान् कामान् प्राप्नुवन्तीह विद्वन् प्रियस्य कामं सहितः क्षुधैव ।

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ स्थाने भवेत् संशयः प्रेत्यभावे निःसंशयः कर्म्मणां वै विनाशः । अहं पुनर्व्रतनित्यः शमात्मा मूलं रक्ष्यं भक्षयिष्याम्यभक्ष्यं ।

बुद्ध्यात्मके व्यक्तमस्तीति पुण्यं मोहात्मके यत्र यथा श्वभक्षे । यद्यप्येतत् संशयात्मा चरामि नाहं भविष्यामि यथा त्वमेव ।

॥ श्वपच उवाच ॥ गोपनीयमिदं दुःखमिति मे निश्चिता मतिः । दुष्कृतो ब्राह्मणः सत्त्वं यस्त्वामहमुपालभे ।

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ पिबन्त्येवोदकं गावो मण्डूकेषु स्रवत्स्वपि । न तेऽधिकारो धर्म्मेऽस्ति माभूरात्मप्रशंसकः । ५२८०

॥ श्वपच उवाच ॥ सुहृद्भूत्वा ऽनुशासे त्वां कृपा हि त्वयि मे द्विज । यदिदं श्रेय आधत्स्व मा लोभात् पापकं कृथाः

॥ विश्वामित्र उवाच ॥ सुहृन्मे त्वं सुखेषु श्वेदापदो मां समुद्धर । जानेऽहं धर्म्मतोत्मानं शौनीं मुत्सृज्य जाघनीं ।

॥ श्वपच उवाच ॥ नैवोत्सहे भवतो दातुमेतां नोपेक्षितुं ह्रियमाणं स्वमन्नं । उभौ स्यावः पापलोकावलिप्तौ दाता चाहं ब्राह्मणस्त्वं प्रतीच्छन् ।